

Kedves Testvérem!

„Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. (Máté 7, 21.)

Az Úr Jézus soha sem örült és nem fogadta szívesen az olyan dicsérő szavakat, melyek mögött nem állt az Ő ügyének odaadó szolgálata. Mindenkor hangsúlyozta, hogy nincs meglegedve, nemcsak a helytelenítő, de a reá vonatkozó legteljesebb elismerést nyilvánító véleménynel sem mindaddig, míg azok, kik véleményt nyilvánítanak, nem állanak mindenestül az Ő ügyének odaadó szolgálatára.

Ő már 12 éves korában az Atya dolgaira szentelte magát. (Luk. 2, 49.) Egész működésén végigvonul szívének és lelkének ez az állhatatos eltökéltsége. „Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engemet. (Ján. 4, 34.)

Nekünk sem lehet más küldetésünk, mint az Úr Jézus ügyének odaadó, hűséges szolgálata. Erre a fenségesen magasztos szolgálatra vállalkozott a népfőiskola. Ifjakat vezetni el az Úr Jézus odaadó szolgálatára. Minden, mi a népfőiskolán történik, ennek az odaadó szolgálatnak minél tökéletesebb betölthetése céljából történik. Az ige, az imádság, a hit, a tudomány, a nevelés, a tanítás mind-mind a Jézus szolgálatának ügyét kívánja munkálni.

Jézus odaadó szolgálata, annak akaratának a betöltése, aki elküldötte Őt; aki teremtette, igazgatja és gondoskodó atyai szeretetével fentartja ezt, a világot; aki nem hagyja el, de a kegyelme szent ígéretével örökéletre hívja a békétlenkedő és gyűlölködő, tévelygő és hitetlenkedő embereket. Boldog szív az, ki megértve a kegyelem ígéretét és meghallva az örökéletre hívó szót, életét Jézus szolgálatába állítja. Csak az ilyen szív dobog igazán a magyar jobb, igazabb jövőért, csak az ilyen élet vezet a mennyeknek országába. Isten ilyen, a szolgálat cselekedeteiben és gyümölcseiben gazdag életet vár tőlünk!

Erre a szolgáló életre vállalkoztam én is, mikor a népfőiskolánk idei tanfolyamának vezetését, nevelői munkáját elvállaltam. Érzem kicsinységemet, ismerem gyarlóságomat; tudom, hogy bűneim és vétkeim sokasága méltatlanná tesz arra, hogy példaadó, nevelő, vezető legyek. Nem is magamban bízom, hanem magamat, mint értéktelen rozsdás szerszámot az Úr kezébe felajánlva, kérem, hogy használjon fel eszközül az ifjak között végzendő életet formáló, lelket ébresztő munkájában. A szerszám dolga az engedelmesség. Szolgáló életemben óh! adjon az Úr engedelmes szívet, s legyen minden elvégzett munkáért az Ővé a dicsőség!

A hűség próbája.

A november 8-án kezdődő tanfolyam, melyet Sztehló Gábor lelkész-testvérünk vezetett, december 4-én véget ért. A tanfolyam 16 növendéke jól sikerült záróünnepélyen bizonyoságot tett feleleteivel, szavalaival és előadott ének-számaival, hogy nem töltötték az időt hiába. Az ifjak közül többen szerettek volna a négy hónapos tanfolyamra is itt maradni, azonban a háborús viszonyok — testvér, apa katonai bevonulása — miatt haza kellett utazniuk. Csak négyen maradtak vissza.

A négy hónapos tanfolyamot december 6-án reggeli áhítattal s a Kormányzó Úr Öfömlésének nevenapja alkalmából való méltatásával nyitottuk meg. A kitűzött időre csak hat ifjú gyülekezett össze. A jelentkezőket érdeklődésünkkel és újabb hívó üzenettel kerestük fel, azonban mindegyiktől csak a lemondás sorait kaptuk. A válaszokból fájoan győződhattünk meg, hogy a mai nehéz idők mennyire próbára teszik mindnyájunk hitét és hűségét. Két ifjú családjában betegség, háromnál katonai bevonulás, ötnél más háborús viszonyok adta nehézség szolgált akadályul eljövételüknek. Egy héttel később még a hatból is táviratilag hazahívtak egyet, úgyhogy most csak öt ifjúval foglalkozunk. Felmerült a kérdés: Érdemes-e? Azonban

kevésen is hűnek kell lennünk. Nagyobb az öröm a mennyben egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon. Egy kereső és vágyakozó lelket sem szabad lekicsinyelve, könnyelműen elutasítanunk. Így munkánkat a szolgálat jegyében megkezdve, Istenbe vetett hittel folytatjuk az öt ifjúval karácsonyig. Felügyelőbizottságunk új toborzást indított útjára, s minden barátot, testvért felkért, hogy a maga köréből hívogasson és küldjön ifjakat a január 3-án kezdődő három hónapos tanfolyamra, hogy a meglévő öt ifjú száma megszorodjék. Főképpen hitünk erejének, imádságainkban való állhatatosságunknak próbája ez. Imádkozzunk, hogy gyűjtse össze az Úr azokat az ifjakat, kiket Jézus szolgálatára, új életre kíván vezetni. Higyjük, hogy meghallgatja imádságainkat!

A szeretet soha el nem fogy.

Isten dicsőségét hirdeti az a hűség, amelylyel testvéreink segítő szeretetükkel hordozzák és támogatják népfőiskolánk ügyét; hogy az áldozatos, Jézusnak szolgáló lelkek száma nem fogy, sőt inkább szaporodik, annak ellenére,

Nagytarcsa, 1944 január hó.

hogy megnehezült felettünk az idők járása. Nincs egy nap sem, hogy a posta ne hozzon csekkjeinkre beküldött adományokat. Így élő valóságként áll előttünk, hogy Isten gondoskodik napról-napra népfőiskolánk szükségleteiről. Hálásan köszönjük minden egyes testvérünknek hozzánk juttatott adományát.

Külön mondunk köszönetet br. Radvánszky Antal úrnak, aki könyvtárunk gyarapítására 150 P-t adományozott. Dr. Völgyessi Ferenc hittestvérünknek, aki „Minden a lélek“ c. művét küldötte el karácsonyi ajándékkul. Zamlinszky Lujza testvérünknek, ki a „Harangszó“ 1942. évfolyamát adományozta ifjúságunknak. Végül Csiki-Lengyel Máriának, a Madách-színház tagjának, aki Röck Ivánnak a „Sebész találkozik Istennel“ c. művét ajándékozta könyvtárunknak.

Isten gazdag áldását kérjük az adományozókra és minden testvérünkre az elkövetkező új esztendőre. Legyen ez új év tanubizonyosság mindnyájunk számára, hogy a szeretet soha el nem fogy, s a legnagyobb öröm és boldogság a Jézusnak áldozott szolgáló élet.

Hittestvéri szeretettel:

Tóth László

népfőiskolai igazgató.